

Arrest

nr. 203 383 van 2 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. BUYST
Lange Leemstraat 9/9
2018 ANTWERPEN

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 18 januari 2018 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter), aan de verzoekende partij op 18 januari 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 24 juli 2017 België binnen. Zij is in het bezit van een Russisch nationaal paspoort en een visum type C, geldig voor meerdere binnenkomsten tussen 21 juli 2017 en 20 juli 2018, met een verblijfsduur van 90 dagen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster op 18 januari 2018 een aanvraag indient voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 18 januari 2018 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf

Gelet op artikel 12bis, §§3, 3bis ~~en~~ 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, §1, derde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

Naam: S. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...)/1987

Geboorteplaats: N. (...) (Unie d. Socialist. Sovjetrep.)

Identificatienummer in het Rijksregister:

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

heeft zich op 18/01/2018 aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde van artikel 12bis §1 van de wet: betrokkene heeft geen verblijfsrecht verworven, ze beschikt niet over het nodige visum (ze kwam met een toeristisch C-visum Nr.(...) uitgereikt op 25/05/2017 door de Italiaanse ambassade te Moskou, geldig van 21/07/2017 tot 20/07/2018; visumsticker aangebracht op pagina 20 van haar nationaal paspoort Nr. (...), uitgereikt op 24/04/2013 geldig tot 24/04/2023) noch haalt zij buitengewone omstandigheden aan om de aanvraag in België te rechtvaardigen.

(...)“

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel gericht tegen de bestreden beslissing aan dat luidt als volgt:

“3.2. Enig middel : schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet :

De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het verrichten van een onderzoek in het kader van een verblijfsaanvraag zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

De DVZ bezondigt zich daarbij aan een uitermate rudimentaire en al even summiere motivering.

Zo doet DVZ immers al onmiddellijk gelden dat ze de aanvraag niet in overweging heeft genomen én dat ze die simpelweg ook niet heeft doorgegeven aan de bevoegde Minister (Staatssecretaris?) of zijn gemachtigde.

Voorts merkt DVZ dan nog op dat geen geldig visum voorligt en dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Verzoekster betwist deze motivering en doet opmerken dat zij nopens de beide pijnpunten wel degelijk ten genoegen van recht afdoende bewijzen heeft bijgebracht dat zij al vo wel in regel was.

Verzoekster verwijst nogmaals naar het feit dat zij (herhaaldelijk) op legale wijze met een rechtsgeldig (Italiaans) visum het Rijk is binnen gekomen.

Nadien is zij blijven samenwonen met haar partner met wie zij uiteindelijk een huwelijksaanvraag heeft ingediend en het welk - weliswaar na een onderzoeksfase van méér dan één jaar - positief voltrokken werd.

Juist door het aanslepen van dat huwelijksonderzoek is de geldigheidsduur van het visum verstreken.

Thans en middels een aanvraag tot langdurig verblijf op grond van artikelen 40 e.v. Vreemdelingenwet kan zij een legale verblijfstitel bekomen.

Zij is gerechtigd om deze aanvraag in te dienen en zij zal deze indienen.

Voorts dient opgemerkt dat gerekwestreerde de effectieve gezinssituatie negeert en derhalve voorbij gaat aan de toch nog steeds bestaande onvervreembare rechten op gezinsleven zoals gestipuleerd in diverse internationaalrechtelijke verklaringen en verdragen waarvan België lid is.

Het aan de oorsprong liggende motief van de beslissing is derhalve onwettig!

Redelijkerwijze kan aldus van verzoekster niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaat vestigen.

Waar verzoekster haar familiaal-maatschappelijk milieu op het spel zou dienen te zetten, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekster en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

Door het enkele feit van (gedwongen) repatriëring wordt juist dit familiaal-maatschappelijk milieu van verzoekster onmiskenbaar aangetast zodat het de artikelen 23 VBPR en 8 EVRM schendt - dit volgt uit de daad van de verwijdering zelf en hiervoor is geen bijkomend, specifiek bewijs vereist.

Door niet in concreto te onderzoeken of de door verzoekster aangehaalde elementen van verblijf en familiaal-maatschappelijke bindingen een (zelfs tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland met oog op een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke post voor haar al dan niet tot een buitengewone inspanning maken die onevenredig is met de belangen van de Belgische Staat, houdt gerekwestreerde geen rekening met alle relevante elementen van het dossier.

Door na te laten de concrete situatie van verzoekster te onderzoeken o.a. betreffende de kansen op het bekomen van een verblijfsmachtiging na aanvraag gestoeld op haar huwelijk met een legaal in het Rijk verblijvend burger (die bovendien aan alle gestelde wettelijke vereisten nopens inkomsten, mutualiteit, woonst etc.... voldoet), schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht.

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De materiële motiveringsplicht,
- Het evenredigheidsbeginsel,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de uiteenzetting van het middel maakt verzoekende partij tevens melding van een schending artikel 23 'VBPR' (sic) en artikel 8 EVRM.

Ter ondersteuning wijst verzoekende partij op een rudimentaire en summiere motivering. Zo zou de gemachtigde van de burgemeester onterecht de aanvraag niet in overweging hebben genomen en niet hebben doorgestuurd aan de bevoegde instanties. Verzoekende partij betwist als zou er geen geldig visum voorliggen en er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Verzoekende partij heeft een aanvraag heeft ingediend voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 10 en 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Zulks houdt in concreto in dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend als echtgenote van de heer R. D. (...).

Artikel 12bis, §1, 2de lid Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

"§ 1. (...)

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°."

Derhalve diende zij de nodige documenten over te maken aan de burgemeester of diens gemachtigde opdat kan worden nagegaan of aan alle voorwaarden is voldaan.

Uit de door verzoekende partij overgemaakte documenten blijkt geenszins dat verzoekende partij enerzijds zou toegelaten zijn tot verblijf zoals vereist, of zich anderzijds in buitengewone omstandigheden zou bevinden.

Door de gemachtigde van de burgemeester kon dan ook toepassing worden gemaakt van artikel 26, §1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit:

"Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd."

De beschouwingen van verzoekende partij doen hieraan geen afbreuk.

Vooreerst wijst verzoekende partij op het feit dat zij (herhaaldelijk) op legale wijze met een rechtsgeldig (Italiaans) visum het Rijk is binnengekomen. Door het aanslepen van het huwelijksonderzoek zou de geldigheidsduur van het visum intussen zijn verstreken.

Verzoekende partij betwist aldus niet dat zij op het ogenblik van de aanvraag niet was gemachtigd tot verblijf, en haar visum intussen was verstreken. De gemachtigde van de burgemeester heeft aldus terecht vastgesteld dat zij geen verblijfsrecht heeft verworven en ook niet over het nodige visum beschikt.

Verzoekende partij was niet gemachtigd of toelaten in het Rijk voor een verblijf van meer dan drie maanden, zodat 1° al kan worden uitgesloten. 2° heeft betrekking op een machtiging tot verblijf van drie maanden en een visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, zodat verzoekende partij zich hier dan ook niet dienstig op kan beroepen gezien er geen sprake is van geldig visum. Gezien verzoekende partij ook geen minderjarig kind is of ouder is van een minderjarig kind, is 4° ook niet van toepassing.

Indien verzoekende partij niet over verblijfsrecht beschikt, dan dient zij conform artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet buitengewone omstandigheden aan te duiden die haar verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst.

Bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij geenszins aangevoerd heeft zich in dergelijke buitengewone omstandigheden te bevinden.

Het loutere feit dat verzoekende partij meent dat zij gerechtigd is om de aanvraag in te dienen en zij deze zal indienen, maakt niet aannemelijk dat zij is verhinderd om terug te keren naar het land van herkomst.

Thans geeft zij aan dat de gemachtigde van de burgemeester heeft nagelaten te onderzoeken of de elementen van verblijf en 'familiaal-maatschappelijke bindingen' een terugkeer naar het herkomstland met het oog op een aanvraag tot verblijfsmachtiging voor verzoekende partij al dan niet een buitengewone inspanning betekenen die onevenredig is met de belangen van de Belgische Staat.

Verweerder merkt op dat dergelijke elementen van verblijf en 'familiaal-maatschappelijke bindingen' en de schending van artikelen 23 'VBRP' (sic) en 8 EVRM niet eerder ten aanzien van de gemachtigde van de burgemeester werden aangevoerd als buitengewone omstandigheden naar aanleiding van de ingediende aanvraag.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). De gemachtigde van de burgemeester heeft aldus terecht vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd.

De gemachtigde van de burgemeester heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij aan geen enkele voorwaarde van artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet voldoet, en de aanvraag voor een toelating tot verblijf dan ook niet in overweging kon worden genomen.

Verzoekende partij is nog van oordeel dat de effectieve gezinssituatie door de gemachtigde van de burgemeester werd genegeerd, en men derhalve voorbij zou zijn gegaan aan de rechten op gezinsleven. Er wordt gewezen op artikelen 23 'VBPR' (sic) en 8 EVRM.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is niet ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Terwijl het gezinsleven dan ook geenszins wordt aangetast door de in casu bestreden beslissingen.

Verweerder wijst ten overvloede nog op het gegeven dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven waarborgt en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het louter voorhouden dat van verzoekende partij niet kan worden verwacht dat zij zich opnieuw elders zou gaan vestigen, maakt niet aannemelijk dat zij dit niet zou kunnen doen. Verzoekende partij maakt trouwens geenszins aannemelijk dat zij in België een soort 'familiaal-maatschappelijk milieu' zou hebben opgebouwd.

In het aanmeldingsformulier gaf verzoekende partij aan op 24.07.2017 in België te zijn toegekomen. Verzoekende partij verblijft aldus nog niet dermate lang in België om aan te nemen dat haar banden met het land van herkomst zouden zijn verbroken.

Terwijl verzoekende partij zelf beweert reeds jarenlang een relatie te hebben met dhr. R. A. D. (...) en zij slechts op 24.07.2017 in België zou zijn aangekomen. Aldus blijkt dat verzoekende partij reeds gescheiden heeft geleefd van haar partner, en aldus wel degelijk minstens tijdelijk België kan verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. Tijdens de periode van tijdelijke verwijdering kunnen de partners steeds contact blijven houden door middel van moderne communicatiemiddelen. Verweerder wijst erop dat dergelijke moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de (korte) scheiding in nauw contact te blijven met haar echtgenoot en het voorgehouden gezinsleven met hem verder te onderhouden. (zie naar analogie RvV nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

Zie ook:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de

scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015) Verzoekende partij toont niet aan het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar echtgenoot wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.S. nr.170.806 dd. 04.05.2007, RvV nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Terwijl ook de voorgehouden schending van het wellicht bedoelde artikel 23 BUPO-Verdrag niet kan worden aangenomen.

“Artikel 12 EVRM en artikel 23 BUPO betreffen het recht te huwen en een gezin te stichten. Deze door verzoeker opgeworpen schendingen kunnen niet dienstig worden aangevoerd, nu de bestreden beslissing verzoeker geenszins het recht ontzegt om te huwen of een gezin te stichten. Verzoeker is trouwens reeds gehuwd.” (R.v.V. nr. 95 599 van 22 januari 2013)

De gemachtigde van de burgemeester heeft terecht kunnen vaststellen dat niet alle bewijzen bedoeld in artikel 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet door verzoekende partij werden overgemaakt.

De verweerder merkt op dat de burgemeester geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij niet in overweging diende te worden genomen.

De burgemeester handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende part de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Verzoekster voert de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in

haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 9bis van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 10, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...).

(...).”

De van toepassing zijnde bepaling artikel 12bis, § 1 en § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige

erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

§ 2 (...)

§ 3 In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangsbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

(...)

(...)

(...)"

De bestreden beslissing vermeldt tevens dat zij genomen is op grond van artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is van toepassing op vreemdelingen die zich niet beroepen op buitengewone omstandigheden en luidt als volgt:

"§ 1 De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangsbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd.

Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd."

Verzoekster betwist de motivering dat zij geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald en dat er geen geldig visum voorligt. Verzoekster werpt op dat zij wel degelijk afdoende bewijzen heeft aangebracht dat zij in de regel was.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster in het kader van haar aanvraag heeft gewezen op buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet. Evenmin toont verzoekster in haar verzoekschrift aan welke elementen zij als buitengewone omstandigheden in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat zij geen "buitengewone omstandigheden aan(haalt) om de aanvraag in België te rechtvaardigen".

Verzoekster laat gelden dat zij herhaaldelijk op legale wijze met een rechtsgeldig visum verkregen via de Italiaanse autoriteiten België is binnengekomen. Zij voert aan dat zij nadien met haar partner is blijven samenwonen, dat zij een huwelijksaanvraag hebben ingediend, dat de onderzoeksfase meer dan één jaar heeft geduurd, het huwelijk vervolgens werd voltrokken en dat door het aanslepen van het onderzoek de geldigheidsduur van haar visum is verstreken. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet: "betrokkene heeft geen verblijfsrecht verworven, ze beschikt niet over het nodige visum (ze kwam met een toeristisch C-visum Nr.(...) uitgereikt op 25/05/2017 door de Italiaanse ambassade te Moskou, geldig van 21/07/2017 tot 20/07/2018; visumsticker aangebracht op pagina 20 van haar nationaal paspoort Nr. (...), uitgereikt op 24/04/2013 geldig tot 24/04/2023)".

Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier: verzoekster bezit een visum C voor meerdere binnenkomsten voor een duur van 90 dagen, zij is België binnengekomen op 24 juli 2017 en inmiddels verblijft zij reeds meer dan 90 dagen in de Schengenzone. Uit artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet volgt evenwel dat een derdelander die een aanvraag gezinshereniging in functie van een derdelander vanuit België wenst in te dienen, in een andere hoedanigheid tot een verblijf van meer dan drie maanden toegelaten of gemachtigd dient te zijn en hij vóór het einde van die machtiging tot toelating alle in § 2 bedoelde bewijzen dient voor te leggen. In deze zaak was verzoekster

niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf voor meer dan drie maanden. In die zin is het betoog van verzoekster dat haar visum is verstrekt door de lange duur van het onderzoek naar haar huwelijk hoe dan ook niet dienstig. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet zou vallen: zij was immers enkel in het bezit van een toeristisch visum.

Verzoekster werpt op dat zij een legale verblijfstitel kan bekomen op grond van de artikelen 40 en verder van de vreemdelingenwet, dat zij gerechtigd is om deze aanvraag in te dienen en dat zij deze zal indienen. Verzoekster is evenwel zelf geen Unieburger en vraagt geen gezinshereniging aan met een Unieburger (of met een Belg). Hieruit volgt dat verzoekster niet valt onder het toepassingsgebied van *“Hoofdstuk I. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”* onder *“Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”* waaronder artikel 40 van de vreemdelingenwet valt. Waar verzoekster nog laat gelden dat zij gerechtigd is om een aanvraag in te dienen, wordt erop gewezen dat het haar vrijstaat om een aanvraag in te dienen, hetzij vanuit haar land van herkomst, hetzij vanuit België met inachtneming van artikel 12bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert aan dat haar gezinsleven wordt genegeerd en er voorbij wordt gegaan aan haar recht op een gezinsleven zoals gestipuleerd in diverse internationaalrechtelijke verklaringen en verdragen waarvan België lid is.

Het is de algemene regel dat een aanvraag voor een toelating tot verblijf in het buitenland moet worden ingediend. Omdat het gaat over een uitzondering op deze algemene regeling, moet zij restrictief worden geïnterpreteerd (RvS 2 oktober 2013, nr. 224.931). Staten hebben het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). Het staat verzoekster vrij om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen of zich in België te beroepen op artikel 12bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, indien zij meent onder het toepassingsgebied van deze bepaling te vallen en zo voor haar gezinsleven op te komen.

Verzoekster werpt op dat redelijkerwijze niet van haar kan worden verwacht dat zij zich opnieuw elders gaat vestigen. Zij voert aan dat dit een onevenredigheid zou betekenen tussen haar belangen en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds. Verzoekster werpt op dat het enkele feit van een (gedwongen) repatriëring haar familiaal-maatschappelijk milieu aantast zodat de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) schendt.

Enerzijds wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en anderzijds dat artikel 8 van het EVRM er niet aan in de weg staat dat een staat voorwaarden mag opleggen voor binnenkomst en verblijf. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In zoverre dient te worden aangenomen dat waar verzoekster verwijst naar artikel “23 VBPR”, zij doelt op artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerlijke en Politieke Rechten, wordt niet ingezien in welke mate de bestreden beslissing voornoemde verdragsbepaling, die het recht op bescherming van het huwelijk garandeert, schendt. De bestreden beslissing brengt immers enkel gevolgen met zich mee op het verblijfsvlak. De bestreden beslissing ontzegt verzoekster geenszins het recht om te huwen of een gezin te stichten. Verzoekster is trouwens al gehuwd.

Verzoekster werpt op dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen van het dossier. Zij voert aan dat niet *in concreto* werd onderzocht of de door haar aangehaalde elementen van verblijf en de familiale bindingen een terugkeer naar het land van herkomst om daar een verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke post in te dienen voor haar al dan niet een buitengewone inspanning vergt die onevenredig is met de belangen van de staat. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen dat verzoekster geen *“buitengewone omstandigheden aan(haalt) om de aanvraag in België te rechtvaardigen”*. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier, hieruit blijkt immers niet dat verzoekster heeft gewezen op buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet. Evenmin toont verzoekster in haar verzoekschrift aan welke elementen zij als buitengewone omstandigheden heeft aangehaald. Het komt de vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Nu verzoekster in haar aanvraag geen *“buitengewone omstandigheden aan(haalt) om de aanvraag in België te rechtvaardigen”*, kan de verwerende partij geen onzorgvuldig onderzoek worden verweten.

Verzoekster werpt tevens op dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest doordat zij heeft nagelaten om haar concrete situatie te onderzoeken zoals onder andere haar kansen op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging na een aanvraag, die steunt op een huwelijk met een legaal in het Rijk verblijvende burger, die aan alle wettelijke vereisten inzake inkomsten, mutualiteit, woonst en dergelijke meer voldoet. Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde burgemeester op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat zij *“niet (beschikt) over het nodige visum” “noch haalt zij buitengewone omstandigheden aan om de aanvraag in België te rechtvaardigen”*. Verzoekster toont niet aan op welke grond de verwerende partij ertoe gehouden was om verder onderzoek te doen naar *“haar kansen op het bekomen van een verblijfsmachtiging”*.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde burgemeester op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen. Evenmin toont verzoekster afwending van macht aan.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.4. Verzoekster maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

In deze zaak heeft de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een correcte toepassing gemaakt van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet, minstens toont verzoekster het tegendeel niet aan. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de burgemeester in deze zaak over een discretionaire bevoegdheid beschikte, aldus toont zij niet op concrete wijze aan hoe het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET